

VIETNAM BULLETIN

40 ct

tweede jaargang nr 4, 22 juli 1967

---

vietnam

geen

vergissing

Verschijnt om de 14 dagen
 Redactie: M. van Dullemen
 W. de Graaff
 Tineke Nijenhuis
 Queenie Stevens

Redactie/administratieadres:
 Vietnam Bulletin
 p/a ASVA
 Weesperstraat 51, Amsterdam
 Gironummer 1 28 11 98, tnv Vietnam Bulletin
 Abonnement f 5,- per half jaar; los nr f 0,40

VIETNAM IS GEEN VERGISSING

John McDermott, The Nation, 13-2-'67

(John McDermott is redakteur van Viet Report, schrijver van het boek 'A profile of Vietnamese History, hoogleraar in de Politieke Wetenschappen)

Zelfs bij degenen die kritiek hebben op de oorlog in Vietnam zijn drie mythen in omloop die iedere poging om een algemene steun voor een nieuwe en meer gematigde buitenlandse politiek te krijgen, doen mislukken. In de eerste mythe wordt gesteld dat de voortdurende escalatie van de oorlog door de regering Johnson voortvloeit uit de fundamentele misvatting dat de Vietnamcrisis niet in het Zuiden zijn oorsprong vindt, maar in Hanoi, of mogelijk in Peking. In deze mythe wordt de conclusie getrokken dat door deze misvatting de gebeurtenissen zélf de gevoerde politiek zullen tegenwerken, de politieke plannemakers tot inzicht zullen brengen en zo tenslotte de mogelijkheid zullen scheppen een eind te maken aan de oorlog. In de tweede mythe die vaak tegelijk met de eerste verkondigd wordt, wordt gesteld dat de Amerikaanse buitenlandse politiek erop gericht is een uitbreiding van de machtssfeer van andere staten te voorkomen. Volgens dit standpunt voeren we een minimum-politiek, uitsluitend gericht op het in bedwang houden van China (of het Communisme of wat dan ook) totdat Peking zijn expansieneigingen opgeeft en leert in vrede en harmonie met de rest van de wereld te leven. De derde mythe is de gevaarlijkste van alle. Daarin wordt beweerd dat de buitenlandse politiek van de Verenigde Staten kan en moet gezien worden als een poging het machtsevenwicht met de Communistische wereld te handhaven.

Geen van deze mythen bevat ook maar een greintje waarheid. In tegenstelling tot de eerste mythe, en zoals persberichten duidelijk aantonen, worden de verantwoordelijke Amerikaanse politici allerminst gekweld door de groeiende waanzin van de oorlog, maar zijn ze verrukt over wat zij beschouwen als de uitzonderlijke successen die tot nu toe werden geboekt. Wat de tweede mythe betreft, de Amerikaanse politiek is er niet op gericht om de macht van China of van de Sovjet-Unie, of van de verschillende communistische bewegingen, in toom te houden; zij is er integendeel op uit die macht te verlammen, haar terug te dringen en haar, waar mogelijk, te vernietigen. De derde mythe roept het beeld op van een machts-evenwicht dat in de huidige wereld niet bestaat en ook niet kan bestaan. Amerika heeft in geen enkel deel van de wereld een machtsrivaal. De Sovjet-Unie is hoogstens een regionale macht en in de ogen van Washington bovendien een tweederangs macht.

Machtspolitiek

Wij behoeven ons niet te verwonderen over het feit dat Washington zich verheugt over het verloop van de Vietnamese oorlog. Ondanks het feit dat de Amerikaanse kiezers de oorlogspolitiek ten dele afgewezen hebben en deze totaal vastgelopen is door toedoen van de Vietnamese vijand, heeft de regering drie goede redenen om feest te vieren:

- 1) In tegenstelling tot de vaak gehoorde verwachtingen van de critici dat escalatie van de oorlog China en Rusland in elkaars armen zou drijven, heeft de Vietnamese crisis hun verschilpunten zodanig verscherpt dat het bijna tot een breuk gekomen is. Aangezien het één van de hoofddoelen van de regeringspolitiek is om de vijanden verdeeld te houden, is de Vietnamese oorlog op dit punt een voorbeeldig succes geweest.
- 2) De onmacht van Moskou zijn belegerde bondgenoot in Hanoi anders dan met bescheiden scheepsladingen wapens en munitie te helpen, heeft de Oosteuropese staten geleerd hoeveel een bescherming van de Russen waard is. Met als gevolg dat de escalatie, alweer tegen de verwachtingen van de critici in, heeft bijgedragen tot een verdere verzwakking van

de invloed van de Sovjet-Unie in Oost-Europa.

3) Door de communistische en niet-communistische posities in het Verre Oosten tegenover elkaar te stellen, heeft de escalatie geleid tot een versterking van de wil van de niet-communisten, speciaal in Indonesië, Singapore en Maleisië. Evenzo heeft de escalatie ertoe bijgedragen de interne beroering in China te vergroten, met het resultaat dat de Japanse en Koreaanse communistische partijen zich losgemaakt hebben van de Maoïstische lijn. Op deze wijze heeft de Amerikaanse politiek in Vietnam bijgedragen tot de toenemende isolatie van China in het Verre Oosten.

Het eerste punt is waar en, zuiver politiek beschouwd, kan er geen aanmerking op gemaakt worden. Ieder ministerie van Buitenlandse Zaken zou, in de positie van Rusk's State Department, proberen de Sovjet-Unie en China uit elkaar te drijven. Maar wanneer men dieper op de kwestie ingaat, wordt duidelijk wat in dit geval het eigenaardige is aan de Amerikaanse politiek. Men ziet onmiddellijk dat deze weinig te maken heeft met Vietnam zelf. Er zijn goede redenen om te geloven dat de politici in Washington, wat in het verleden ook hun mening geweest mag zijn, zich nu realiseren dat de Vietnamoorlog zijn oorsprong vindt in langdurige geschillen tussen verschillende Vietnamese partijen, en dat de rol van zowel China als van de internationale communistische beweging een uitgesproken ondergeschikte is geweest. Sterker nog, ik ben ervan overtuigd dat de regeringsleiders weten op welke wijze zij door onderhandelingen een einde aan de oorlog kunnen maken op relatief gunstige voorwaarden en dat zij dit misschien wel zullen doen vóór de verkiezingen van 1968. Eerst willen zij echter de verschillen tussen Moskou en Peking nog verder uitbuiten en dit vereist een voortzetting van de oorlog. Wij hebben hier te maken met een machtspolitiek van de meest conventionele - en meedogenloze - soort. De regering is heel bewust bezig Vietnam en zijn bevolking te vernietigen teneinde elders een zo groot mogelijk voordeel te behalen. Dit is een verstandelijke keuze, geen vergissing of misrekening.

Het is goed bij de betekenis van deze keus langer stil te staan. Zelfs wanneer we, terwille van de argumentatie, de wenselijkheid van een Russisch-Chinese breuk zouden toegeven, moeten wij ons toch afvragen waarom de regeringsleiders een oorlog gebruiken om deze breuk tot stand te brengen. Zowel de Russen als de Chinezen hebben duidelijk gemaakt dat zij niet alleen zeer gaarne buitenlandse kredieten willen, maar ook een uitbreiding van hun handel. Bovendien moet China een grote hoeveelheid graan importeren. Een verstandige handelspolitiek van Washington, die de Russen en Chinezen zou dwingen elkaar te beconcurreren in het behalen van handelsvoordelen, zou waarschijnlijk hun betrekkingen evenzeer verslechteren als een oorlog in Vietnam. Aangenomen dat deze handelsstrategie effectief zou zijn, zouden de Verenigde Staten niet één vijand, namelijk China, of twee, namelijk China en Rusland, hebben, maar geen enkele, terwijl hun belangrijkste rivalen toch verdeeld zouden zijn. Maar Washington heeft deze koers niet gekozen. Waarom?

China en Rusland

Het antwoord op deze vraag moet gevonden worden in de analyse van de tweede mythe, te weten die waarin sprake is van een politiek die erop gericht is te voorkomen dat staten hun machtssfeer uitbreiden. De regering probeert niet China en de Sovjet-Unie in bedwang te houden; zij probeert hen verder terug te drijven tot de status van tweederangs machten. Als we Rusland voor het moment even buiten beschouwing laten en eens naar China kijken. Hoe kan men spreken over de noodzaak China binnen zijn grenzen te houden wanneer het in feite niet bezig is met een uitbreiding? Twee voorbeelden tonen de waarheid van deze bewering aan. In 1954 konden zowel Noord-Korea als Noord-Vietnam redelijkerwijs beschouwd worden als Chinese satellieten. China had duur voor deze machtsinvloed betaald: het voerde een grote conventionele oorlog in Korea en ontkwam daardoor in 1953 ternauwernood aan een nucleaire aanval. Het riskeerde een jaar later een dergelijke aanval tengevolge van zijn hulp aan de Vietminh. De strategische ligging van deze kleine landen aan China's kwetsbare grenzen en hun ontvlambare concurrentie met het door Amerika gesteunde Zuid-Korea, respectievelijk Zuid-Vietnam, zouden hebben gegarandeerd dat een 'expansionistisch' Chinees Ministerie van Buitenlandse Zaken, of meer nog zijn 'agressieve' communistische partij, hen gehandhaafd zou hebben als marionetten. Niets van dien aard gebeurde. Zowel Pjongjang als Hanoi hebben zich sinds lang aan de Chinese invloed onttrokken. Beide voeren al geruime tijd een onafhankelijke buitenlandse politiek. In beide landen hebben de communistische partijen al lang met zorg kunnen kiezen uit de met elkaar wedijverende denkbeelden van de com-

munistische wereld. China heeft zich niet uitgebreid - niet ten koste van Japan, noch van Burma en Pakistan, zelfs niet van India (en, sinds het einde van de vijftiger jaren zelfs niet ten koste van Quemoy). Peking's buitenlandse politiek heeft, achter het masker van een wilde retoriek, een in wezen gematigd - zelfs isolerend - karakter getoond. Maar de Verenigde Staten waren niet tevreden. Minister Rusk en zijn medewerkers willen geen statische Chinese internationale positie, maar een afnemende. Zij vertellen ons dit zelf als ze met voldoening wijzen op de groeiende Chinese isolatie en deze voorstellen als een van de redenen om tevreden te zijn over het verloop van de Vietnamese oorlog.

Een soortgelijke analyse kan gemaakt worden met betrekking tot Rusland en de Oosteuropese situatie. Ook hier zijn de Amerikaanse leiders, zoals zij zelf getuigen, niet tevreden met alleen maar een dooi in Oost-Europa, die al ver gevorderd was voordat Ruslands zwakheden aan het licht kwamen in Vietnam. De oorlog in Vietnam is in hun ogen een goede oorlog, omdat het de Russische militaire zwakheden tegenover de Verenigde Staten blootlegt en daardoor de Oosteuropese staten aanmoedigt afzonderlijke afspraken te maken met Washington of met Washingtons voornaamste bondgenoot in Europa, West-Duitsland. De regering geeft waarschijnlijk niet erg veel prioriteit aan het bereiken van dit doel, zeker niet de prioriteit die wordt gegeven aan het terugdringen van de Chinese invloed in Azië. Niettemin moet men hierin een mildere vorm zien van de oude politiek van 'terugdringen van het IJzeren Gordijn', die John Foster Dulles probeerde te volgen totdat in 1957 de ontwikkeling van de Russische intercontinentale raket de regering Eisenhower dwong tot een ontspanning van de toestand. De regering Johnson heeft onder leiding van zijn voornaamste theoreticus op het gebied van de buitenlandse politiek, Walt Whitman Rostow, een nieuwe 'terugdring'-politiek ontwikkeld, minder grof en minder bombastisch dan die van minister Dulles, maar nog altijd een 'terugdring'-politiek, en een door zijn grotere indirectheid niet minder gevaarlijke. Regeringsambtenaren zouden deze beschuldiging van de hand wijzen als hij op deze manier onder woorden zou worden gebracht. Maar, als het op daden aankomt accepteren zij, als zijnde van concreet belang voor de buitenlandse politiek en onze bittere offers in Vietnam ten volle waard, een systematisch terugdringen van de Russische en vooral van de Chinese invloed.

Contrarevolutie

Dit is de voornaamste betekenis van de politiek van contrarevolutie, die zich na de val van Batista in Cuba aan het eind van de vijftiger jaren ontwikkelde en die in hoge mate gestimuleerd is door de Vietnamese oorlog. W.W. Rostow legt in zijn nog steeds klassieke uiteenzetting van de doeleinden van de militaire contrarevolutionaire operaties, gegeven in Fort Bragg in 1961, sterk de nadruk op het feit dat een succesvolle contrarevolutie-strategie moet beginnen lang voordat inheemse andersdenkenden klaarstaan voor - of zelfs maar denken aan - een guerrilla-oorlogvoering. Waarom dan militaire operaties tegen hen organiseren? In Rostows ogen is het antwoord heel eenvoudig. Inheemse oppositie vertegenwoordigt op zijn minst een latente Russische of Chinese invloed. Tengevolge daarvan, en volgens Rostow om geen andere reden, moet deze vernietigd worden. Een beleid van contrarevolutie vereist dat Amerika ten eerste zijn invloed in de onderontwikkelde wereld moet uitbreiden en, ten tweede, dat het die invloed moet gebruiken voor een offensief tegen de 'bondgenoten' die Moskou of Peking daar heeft. Vanuit dit standpunt gezien is het geen strategie ter voorkoming van een uitbreiding van de machtssfeer van andere staten (of van vredige coëxistentie), aangezien haar uitgesproken doel is het met militaire middelen verminderen van de Chinees-Russische invloed. Kortom, de logica van contrarevolutie omvat die van het 'terugdringen'.

Dit brengt ons tot de derde en kritieke mythe, de mythe dat de Amerikaanse politiek begrepen moet worden binnen het kader van een conventioneel machtsevenwicht. Er is geen machtsevenwicht in de wereld en misschien is in de moderne geschiedenis de wereld daar nog nooit zover van verwijderd geweest. De Amerikaanse macht - militair, economisch, technisch en politiek - staat op een hoogte die niet alleen onbereikbaar is voor haar vijanden afzonderlijk maar voor de hele wereld tezamen. Deze bewering is zéker waar als wij de Sovjet-Unie uitsluiten. Maar hoe staat het met Rusland? Heeft Rusland niet de macht om Amerika in de internationale arena af te schrikken? Om het antwoord op deze vraag te begrijpen, moet men teruggrijpen op één van de grootste rampen van onze tijd, namelijk president Kennedy's overwinning in de Cubaanse raketcrisis.

Door zijn overwinning een ramp te noemen, betwist men niet de noodzaak van president Kennedy's acties. Toch werd in november 1962 de grondslag gelegd voor de 'terugdring'-politiek. Sinds Hiroshima hebben de ministers van defensie (evenzeer als de presidenten) steeds de bekende klaagzang over Amerika's destructieve kracht gezongen die, zoals zij beweerden, die van de Sovjet-Unie en haar bondgenoten geheel in de schaduw stelde. Tot 1957 geloofden Amerikaanse leiders werkelijk in het overwicht van onze macht; dienovereenkomstig kon Dulles, evenals Acheson vóór hem, spelen met het idee van een 'terugdring'-politiek. Met de komst van de Russische intercontinentale raket in 1957 scheen de machtsverhouding te veranderen, en gedurende verscheidene jaren was men ernstig bezorgd in Washington, hetgeen tot uiting kwam in militaire kritiek op president Eisenhower die culmineerde in een twist over onze rakettenachterstand op de Russen. Toen Kennedy het presidentschap verwierf met de belofte de Amerikaanse macht in de wereld te herstellen, hadden wij deze belofte serieus moeten nemen. Kennedy verhoogde onmiddellijk Eisenhowers laatste militaire budget met 6,5 miljard dollar. Later overtrof zijn eigen eerste militaire (en ruimte) budget Eisenhowers laatste met bijna 50%. Maar ondanks de indrukwekkende militaire opbouw (ongeveer evenaard door de Russen) die het gevolg was van deze fantastische uitgaven, scheen de regering Kennedy zich in het begin niet bewust van het feit dat zij doorgebroken was tot een militaire positie die een relatieve vrijheid van handelen in de wereld beloofde. Maar het geloof in het 'afschrikkings-evenwicht' eindigde met de Cubaanse raketcrisis. Volgens Washington was het resultaat van deze crisis dat de Russen bakzeil haalden. Geconfronteerd met het vooruitzicht de macht die Kennedy's herbewapeningsprogramma (dat op dat moment zelfs niet geheel voltooid was) vertegenwoordigde, op de proef te moeten stellen, trok Moskou zich terug. Het is niet nodig hier te debatteren over de vraag of dit al dan niet de werkelijke betekenis was van wat er gebeurde. Waar het om gaat is dat Washington het zo interpreteerde, en dat nog steeds doet.

President Kennedy's overwinning in de Cubaanse raketcrisis was een ramp omdat het hoge regeringspersonen tot de overtuiging bracht dat wij geen belangrijke rivaal hadden, dat wanneer het erop aankwam, er maar één internationale supermacht was. Ruslands fundamentele belangen reikten niet tot een oorlog over Cuba; de Sovjet-Unie was slechts een regionale macht. Hieruit volgde dat, mits Ruslands regionale belangen niet direct bedreigd werden, de Verenigde Staten elders de vrije hand hadden. Het is nu duidelijk dat 'elders' ook betrekking had op Noord-Vietnam. Was het toeval dat de regering Noord-Vietnam begon te bombarderen op hetzelfde moment dat premier Kosygin Hanoi bezocht? Hoewel onze inlichtingen over deze aanval nog onvolledig zijn, kan hij heel goed bedoeld geweest zijn als een scherpe waarschuwing aan de Russen dat zij noch de middelen noch het belang hadden zich in het Verre Oosten in een belangrijk conflict met de Verenigde Staten te verwickelen. De regering Johnson heeft de les van 1962 maar al te goed geleerd. Het bombardement dat JFK vreesde te riskeren in Cuba in 1962, kan LBJ vandaag in Noord-Vietnam ongestraft riskeren.

Fundamentele verandering noodzakelijk

Onze politiek in Vietnam en elders analyseren, betekent ook haar oorsprong vaststellen en tegenargumenten geven. Diegenen die de drie mythen aanvaardden, worden er onvermijdelijk toe gedwongen te beweren dat au fond slechts domheid en onwetendheid - en voor sommigen neurosen - staan tussen de huidige politiek en een betere, meer humane en vreedzame toekomst. Het aanvaarden van zo'n conclusie is arrogant, beledigend, onhistorisch en, erger nog, vruchteloos. De eenvoudige werkelijkheid is dat onze huidige politiek wordt geleid door bekwame en vastberaden mensen met samenhangende - zij het onaangename - opvattingen over de uitgebreide mogelijkheden, die openstaan voor Amerika's ongebreidelde macht, en met de bewuste wil welke kracht ook te gebruiken om hun doelen te bereiken. Dienovereenkomstig is het passende antwoord niet hen te beleren, voor te lichten, te psycho-analyseren of zelfs te beledigen. Diegenen die zich tegen hen verzetten, moeten in plaats daarvan beginnen met serieuze strategische plannen te maken om hen te vervangen, en wat nog belangrijker is, om de instellingen en dogma's te vervangen die hen gevormd hebben. Deze instellingen en dogma's, de ware schurken van het toneelstuk, omvatten de tweeslachtige buitenlandse politiek, de suprematie van de uitvoerende macht inzake buitenlandse affaires, de vrijgevigheid van het Congres tegenover defensie en ruimteonderzoek, de behandeling van de buitenlandse hulp, het militarisme van onze civiele leiding en het dogma van de speciale Amerikaanse verantwoordelijkheid voor de wereldleiding. Het zal moeilijk zijn om een dramatische verandering op al deze terreinen door te voeren, maar dit programma biedt het

enige realistische alternatief voor de dertigjarige serie van 'kleine oorlogen' die minister van Buitenlandse Zaken McNamara, de Bundys en de Rostows zo halsstarrig voorspellen.

(The Nation, 13-2-'67)

ESCALATIEMANIE

Washington - De regering gebruikt een 'eenvoudige maar doeltreffende' methode om zo weinig mogelijk onrust onder het publiek te verwekken over de opvoering van de oorlog in Vietnam, vertelde een psychiater uit Californië. Dr. Isidore Ziferstein uit Los Angeles beschreef de methode als volgt:

"Eerste fase: Men laat zeer verontrustende berichten over escalatie 'uitlekken'."

"Tweede fase: De president stelt het volk officieel op dramatische wijze gerust door een veel minder ingrijpende escalatie aan te kondigen en laat deze aankondiging vergezeld gaan van verzekeringen van de vredelievende gezindheid van de regering."

"Derde fase: Na de algemene zucht van opluchting worden de escalaties beschreven in het eerste gerucht, langzamerhand uitgevoerd."

Ziferstein nam deel aan een discussie over oorlog en vrede op een bijeenkomst van de Amerikaanse Ortopsy-psychiatrische vereniging hier in Washington, meldt de Washington Post. Hij uitte de beschuldiging, dat "De opeenvolging van 'lekken', ontkenning van het bestaan van lekken en ontkenningen van ontkenningen de mensen volledig in de war maakt. Men is verbijsterd, hulpeloos en onverschillig." Ziferstein zei, dat het volk aan de uitbreidende oorlog 'gewend' wordt door de manier waarop hij centimeter voor centimeter wordt uitgebreid. "Het resultaat is, dat de mensen merken dat ze bij een oorlog op grote schaal betrokken zijn, zonder dat ze kunnen zeggen hoe die ontstaan is, wanneer en hoe alles begonnen is." Het is "zeer waarschijnlijk, dat ... de regeringsleiders zelf aan deze manier van doen verslaafd raken - ze worden het slachtoffer van hun eigen kunsten", voegde hij er aan toe.

The Gazette and Daily York,
Pennsylvania, 25 maart 1967

SPECIAL FORCES

De marineofficieren in An Thoi (eilandje voor de kust van Zuid-Vietnam) spreken met reden hun aanklachten uit tegen de Special Forces. "Ze zijn gediplomeerde slachters", zei een verontwaardigde officier die al meer dan zes maanden op het eiland had doorgebracht. "Hier heerst de wet van het geweer. Ze schieten op alles wat zich beweegt buiten de vier dorpen. Maar er zijn maar weinig Vietcongeden op het eiland; in de stad waar ik vandaan kom, ben ik vaker beschoten (deze stad wordt door de schrijver niet genoemd om de identiteit van deze officier niet bekend te maken). Niemand van de Special Forces spreekt de Vietnamese taal. Ze noemen de Vietnamezen scheefogen, maar ik mag die Vietnamezen echt wel graag en ik weet dat een Vietnaam meer waard is dan tien van hén. Meer dan de helft van de Vietcongeden die ze beweren te hebben gedood, waren boeren. Een lid van het Special Forces team vertelt hoe een oude man met een blauw hemd voor hem neerknielde met zijn handen samen volgens Vietnaams gebruik - en dat hij hem vijf kogels door zijn hoofd schoot. De oude man was ongewapend. Zijn papieren waren in orde. Hij hield alleen maar niet van de manier waarop hij keek... Zij vertellen als grap dat hun opvatting van Chieu Hoi ('open armen', waarmee deserteurs van de Vietcong worden ontvangen) is: mortiervuur. Ze weten als ze iemand gevangen nemen en de Vietnamezen hem bevrijden, dat hij terug zal komen, dus doden ze hem meteen maar. Ze willen laten zien dat ze werkelijk keihard zijn... kijk maar eens hoe ze waterskiënd door het dorp gaan, oude vrouwtjes in hun sampans wakker makend en angst aanjagend. Als deze kerels een dorp uitkammen, branden ze de huizen plat en sturen ze de bewoners er weer naar toe. Ze doen niets voor ze. Ze willen het op een keiharde manier doen. Als dat oorlog is, wil ik er niets mee te maken hebben."

Eén klein detail van het leven in Phu Quoc laat het verschil zien van de instelling van de US-landmacht en -marine; het geeft ook een aardig beeld van de oorlog in Zuid-Vietnam. Ik had gemerkt dat velen van het scheepspersoneel op de jonken van de Vietnamese marine de woorden 'Sat Cong' op hun borst getatoueed hadden staan. Ik vroeg iemand van de Special Forces wat dat betekende. Hij legde uit dat het de leus 'Dood de communisten' was, en hij

zei dat de zeelieden deze tatouering kregen als bewijs van hun bereidheid tot vechten. Hij voegde daaraan toe dat iemand met deze woorden op zijn borst nooit door de Vietcong gevangen genomen, maar meteen onthoofd zou worden. Een marineofficier vertelde me een verhaal dat daar nogal van verschilde. De 'junkies' (de mannen die op de marine-jonken - eng.: junk - varen) krijgen die 'Sat Cong' tatouering omdat velen van hen niet in dienst wilden. Ze hielden niet van de zee. Daarom tatoueerde de Vietnamese marine ze, zodat ze zich niet zouden laten pakken. Maar alles wat er gebeurt als de Vietcong ze te pakken krijgt, is dat deze er nog het woord 'Hoa' achter tātoueert en ze weer laat gaan. 'Sat Cong Hoa' betekent: 'Dood de Republiek Vietnam'. De Vietcong op het eiland is waarschijnlijk noch zo machtig noch zo verschrikkelijk als de Special Forces geloven. De ideologische geschillen zijn evenmin zo diepgaand en zo duidelijk als ze er vanuit Washington of Peking uitzien. Zoals de meeste Vietnamezen op het vasteland willen de meeste bewoners van dit eiland zich niet laten ringeloren door een van beide partijen. De meerderheid heeft geen eerbied voor de regering in Saigon; ze willen ook niet gestoord worden door Amerikaanse bombardementen en pacificatie. Een belangrijke minderheid, waaronder bijvoorbeeld de katholieke vluchtelingen, heeft goede redenen om de communisten te vrezen en te wantrouwen.

Richard West, New Statesman, 7-4-'67

LITERATUUR OVER VIETNAM

Vietnam, Achtergronden van een conflict, door Jürgen Horlemann en Peter Gäng, Bezige Bij, Amsterdam, 1967. Een degelijk compilatiewerk van de bestaande Vietnamliteratuur door een Duitse socioloog en een indoloog. f 7,50.

Vietnam, Aspecten van een tragedie, met bijdragen van C.C. van den Heuvel, H.J.M. Mennes, J. de Kadt, Generaal-Majoor Dr. M.W.J.M. Broekmeijer e.a. N. Samsom nv, Alphen aan de Rijn, 1967. Een bundel bedoeld om de critici van de Amerikaanse regeringspolitiek in verwarring te brengen. Slaagt daarin door geschiedsvervalsing. f 7,90.

Hanoi, capitale de survie, door Jean Raffaelli, Grasset, Parijs, 1967. Een zeer persoonlijk gekleurd verslag van de correspondent van Agence France Presse in Hanoi gedurende een half jaar van 1966. NF 18. -

La révolution paysanne du sud Viet Nam, door Lê Châu. Cahiers libres nr 88, François Maspero, Parijs 1966. Een kort overzicht van de rol van de agrarische revolutie in het Vietnamese conflict door de in Parijs levende auteur van het standaardwerk 'Le Vietnam socialiste: une économie de transition'. f 6,95.

Vietnam, guerre chimique et biologique, door de arts Michel Sakka, Editions Sociales, Parijs 1967. Een op gegevens van het Nationaal Bevrijdingsfront van Zuid-Vietnam en berichten in de westelijke pers berustend overzicht van de chemische en biologische wapens die door de Amerikanen in Vietnam gebruikt worden. f 3,70.

OVERZICHT VAN DE BELANGRIJKSTE GEBEURTENISSEN

van 4 juni tot 15 juli

- 4 juni - Washington ontkent dat het Russische vrachtschip Turkestan op 2 juni in de Noord-vietnamese haven Cam Pha door Amerikaanse vliegtuigen is aangevallen: "beschadigingen waarschijnlijk het gevolg van luchtafweergeschut gericht op Amerikaanse vliegtuigen".
- 6 juni - Het exacte aantal extra troepen dat door de Amerikaanse legerautoriteiten in Zuid-Vietnam is aangevraagd, is onderwerp van gissingen. Volgens het blad US News and World Report zou Westmoreland 250.000 man meer willen hebben.
- 10 juni - Het Bevrijdingsfront doet een aantal succesvolle aanvallen in de omgeving van Pleiku. De Amerikanen hebben de afgelopen dagen herhaalde malen het Noordviet-

- nameese vliegveld Kep gebombardeerd, evenals de elektrische centrale van Thanh Hoa en de elektrische centrale 1,1 mijl van het stadscentrum van Hanoi. Noord-Vietnam maakt op 11 juni het neerhalen van 11 vliegtuigen in twee dagen bekend.
- 13 juni - Invalide en zieke Noordvietnamezen worden via de Ben Hai-brug aan Noord-Vietnam teruggegeven door de Amerikanen. Het tweede deel van de dorps'verkiezingen' heeft plaatsgevonden in Zuid-Vietnam.
- 14 juni - Het Zuidvietnamese staatshoofd generaal Nguyen Van Thieu maakt bekend dat hij zich kandidaat stelt voor de in september te houden presidentsverkiezingen. Ky heeft al een maand eerder bekend gemaakt dat hij kandidaat zal zijn.
- 16 juni - Er schijnen informele onderhandelingen gaande te zijn met de neutralistische regering van Laos over de mogelijkheid een eventuele barrière ten zuiden van de gedemilitariseerde zone ook in Laos door te trekken. Ky wil 138.000 man extra Amerikaanse troepen hebben. De Noordvietnamese vertegenwoordiger in Parijs geeft een overzicht van de resultaten van het droge seizoen (oktober 1966 tot april 1967). Dat de door de Amerikanen geplande massale invasie in de Mekong-delta geen doorgang heeft kunnen vinden, noemt hij als één van de voorbeelden van mislukte Amerikaanse contra-offensieven.
- 17 juni - Geruchten over een op handen zijnde ernstige escalatie worden in Washington steeds sterker. De guerrilla's van het Bevrijdingsfront zijn terug in het gebied rond Danang waar ze vorig jaar werden verslagen. Generaal Lewis W. Walt, een marineman die twee jaar in Zuid-Vietnam heeft gediend, zegt bij terugkomst in de Verenigde Staten dat het nodig zal zijn 12 tot 15 jaar in Zuidoost-Azië te blijven.
- 19 juni - Chinese H-bom explosie. In antwoord op de Russische verwerping van de Amerikaanse nota deelt Washington mee dat "het mogelijk is" dat Amerikaanse vliegtuigen inderdaad op 2 juni het Russische vrachtschip Turkestan hebben aangevallen. Bij een vliegtuigongeluk te An Khe komen 34 personen om het leven. Hevigste aanvallen op Noord-Vietnam sinds afgelopen maand november. Het Bevrijdingsfront valt het hoofdkwartier van de grootste Amerikaanse tankeenheid aan.
- 20 juni - De Verenigde Staten bieden spijtbetuigingen aan voor beschieting van Turkestan op 2 juni. De Amerikanen werken met speciaal gebouwde riviereenheden in de Mekong-delta.
- 22 juni - In Saigon doet de scherpschietende 'doodster op de motorfiets' haar vierde aanval op Amerikaanse soldaten in vier weken. Dave Dellinger, hoofdredacteur van het blad Liberation, is terug van een bezoek aan Noord-Vietnam waar hij met enige gevangenen genomen Amerikaanse piloten (waarvan er 458 in Noord-Vietnam zitten) heeft gesproken, o.a. met Richard Stratton die op 7 april in Hanoi verklaarde zich schuldig gemaakt te hebben aan oorlogsmisdaden. Dellinger deelde mee bij hem en anderen geen tekenen van 'hersenspoeling' te hebben waargenomen. 67 Leden van het Amerikaanse Congres vragen aan Johnson de zaak-Vietnam in de Veiligheidsraad te brengen. De USA hebben dat tot nu toe steeds geweigerd. In Noord-Vietnam is de staalfabriek van Thai Nguyen gebombardeerd. Amerikaanse autoriteiten geven toe dat een eenheid van 134 man in de Mekong-delta is vernietigd. In Nederland wordt het Vietnamdebat in de Tweede Kamer uitgesteld tot 25 augustus.
- 23 juni - Na de Verenigde Staten geeft de regering van West-Duitsland de meeste niet-militaire hulp aan het Ky-regiem: 16 miljoen dollar in de afgelopen twee jaar. Volgens Amerikaanse gegevens beschikken de troepen van het Bevrijdingsfront nu over 295.000 man.
- 24 juni - De Cambodjaanse regering deelt mee dat er een permanente Bevrijdingsfrontvertegenwoordiging in Phnom Penh zal komen. Het Bevrijdingsfront heeft enige tijd geleden officieel de huidige grenzen van Cambodja erkend. Noord-Vietnam heeft hetzelfde gedaan. Zeer heftige gevechten in het Centrale bergland, waar een kamp van de 'Special Forces' te Dak To is aangevallen.
- 25 juni - Johnson en Kosygin confereren te Glassboro.
- 26 juni - Een Amerikaans F64 C Phantomvliegtuig is boven Chinees grondgebied neergeschoten. Op 14 juni heeft China zijn 436e waarschuwing gedaan tegen deze voortdurend voorkomende provocaties in het Chinese luchtruim. De republikeinse senator Percy, die als één van de mogelijke republikeinse kandidaten voor het presidentschap van de USA wordt genoemd, heeft verklaard dat een militaire overwinning in Vietnam onmogelijk is.

- 27 juni - De Sowjet-Unie vraagt bestraffing van diegenen die verantwoordelijk zijn voor de beschieting van het Russische vrachtschip Turkestan. De elektrische centrale van Nham Dinh is herhaaldelijk gebombardeerd de laatste dagen: er is niets meer van over.
- 28 juni - Washington zal geen schade betalen aan de slachtoffers van de Turkestan.
- 29 juni - Generaal Ky trekt zich terug als kandidaat voor de presidentsverkiezingen. Hij zal kandidaat zijn voor het vice-presidentschap onder Thieu. Generaal Duong Van Minh, die een belangrijk aandeel had in het ten val brengen van Diem in 1963 en die nu in ballingschap in Bangkok leeft, heeft zich kandidaat gesteld voor de presidentsverkiezingen. Verdere kandidaten zijn o. a.: oud-voorzitter van de Assemblée Phan Khac Su en Ha Tuc Ky, een vertegenwoordiger van de extreem rechtse Dai Viet-partij. Een oud-minister van het kabinet-Ky, An Truong Thanh, stelt zich kandidaat op basis van een vredesprogramma, waarin een staakt het vuren wordt geëist en het aanknopen van onderhandelingen. Hij is de enige vredeskandidaat. In Haiphong hebben Amerikaanse vliegtuigen de Russische vrachtboot Michel Frounze aangevallen. Het Oostduitse persbureau ADN maakt bekend dat ook het Britse schip Kingford en het Chinese schip Hong Ky 157 en het Italiaanse schip Bertani zijn aangevallen. In Noord-Vietnam worden verder op grote schaal spoorwegstations ten noorden van Hanoi gebombardeerd.
- 30 juni - Cuba benoemt, als eerste land, een ambassadeur bij het Bevrijdingsfront. Er zijn nu bijna 2 miljoen vluchtelingen in Zuid-Vietnam ten gevolge van bombardementen, evacuatie, vluchten voor de gevechtshandelingen, etc.
- 2 juli - Het Bevrijdingsfront vraagt de bevolking de a. s. presidentsverkiezingen te boycotten. 255 Amerikanen zijn buiten gevecht gesteld gedurende een gevecht bij de gededemilitariseerde zone.
- 5 juli - De laatste dagen heftige gevechten in de gedemilitariseerde zone, waarbij de Amerikanen enorme verliezen lijden. B 52 bommenwerpers gooien op één dag één miljoen pond bommen op een pas nabij de Laotiaanse grens.
- 6 juli - In Stockholm wordt een internationale conferentie ter bevordering van de vrede in Vietnam geopend. De Amerikaanse delegatie van 30 man staat onder leiding van Dr. Benjamin Spock.
- 7 juli - McNamara, die oorspronkelijk op 18 juni zou komen, maar zijn bezoek uitgesteld heeft i. v. m. de topconferentie in Glassboro, arriveert in Saigon. Het is zijn 9e bezoek. De Amerikanen hebben nu 464.200 man in Vietnam, met de troepen in Thailand en op de vloot erbij gerekend 537.000. Westmoreland zou 700.000 man in Vietnam willen hebben. De defensiebegroting van de USA zal 4 à 6 miljard dollar meer gaan bedragen dan de aanvankelijk begrote 75,5 miljard. De vredeskandidaat An Truong Thanh, oud-minister van Ky, wordt door de militaire junta uitgemaakt voor een 'marxist' en 'neutralist' (die, zoals bekend, niet aan de verkiezingen mogen deelnemen); hij wordt echter (nog) niet van deelname aan de verkiezingen uitgesloten.
- 10 juli - De conferentie van Stockholm doet een oproep uitgaan: 1) stopzetting bombardementen op Noord-Vietnam, 2) stopzetting Amerikaanse agressie en terugtrekking van Amerikaanse troepen, 3) toepassing van de akkoorden van Genève en toepassing van het programmapunt van het Bevrijdingsfront dat het Vietnamese volk zijn eigen zaken moet regelen. De situatie zoals die aan McNamara wordt geschilderd, is zeer ernstig voor de Amerikanen. Grote delen van zijn inspectieprogramma gaan niet door wegens te grote risico's. Prins Sihanouk van Cambodja beschuldigt Thailand en de Amerikanen ervan door Special Forces troepen tegen zijn land op te laten leiden. Sihanouk deelt mee dat er vele Amerikaanse aanvallen op zijn land hebben plaatsgevonden dit voorjaar.
- 11 juli - Bij chemische fabrieken in de Verenigde Staten is opdracht gegeven voor 57 miljoen dollar stoffen voor de chemische oorlogsvoering, m. n. ontbladeringsmiddelen te fabriceren. (Vorig jaar voor 10 miljoen dollar.) Volgens Amerikaanse opgaven zijn er boven N.- en Z.-Vietnam 2373 helikopters en vliegtuigen neergeschoten sinds het begin van de oorlog (hierin zijn onbemande verkenningsstoestellen niet inbegrepen).
- 12 juli - McNamara keert terug naar de USA. Hij wil de troepen in Zuid-Vietnam doelmatiger gaan gebruiken. Een senaatscommissie heeft berekend dat de oorlog dit jaar 28 tot 31 miljard dollar zal gaan kosten.

14 juli - Het Bevrijdingsfront doet een succesvolle aanval op de Amerikaanse basis Danang.

MEDEDELINGEN

De Vietnamgroep-Piet Nak heeft een petitie opgesteld voor het Vietnamdebat van de Tweede Kamer op 25 augustus. Exemplaren aan te vragen bij Piet Nak, 1e Helmerstraat 112. Giro 784630 ten name van A.J.A. van Zoest, motto Vietnam.

Van de voorgaande nummers van het Vietnam Bulletin zijn de volgende nog te verkrijgen: eerste jaargang nummers 5, 8/22, 26; tweede jaargang nummers 1 t/m 3. Bestelling door storting op postgirorekening 1 28 11 98 van het Vietnam Bulletin. Gaarne ook portokosten overmaken.

DRUKWERK

Frankering bij abonnement
Amsterdam

H.G.J. Zonnenberg
Postbus 187
UTRECHT 1

25

Afz.: Vietnam Bulletin
ASVA
Weesperstraat 51
Amsterdam-4

HOLLAND